

Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами понздаҳ

Мӯҳри Ҳафтум ва кушода шудани Ҳақиқати нубувватӣ

Jeff Pippenger

2023-11-13

Ва ҳангоме ки муҳри ҳафтумро кушод, дар осмон тақрибан ним соат хомӯшӣ ҳукмфармо шуд. Ва ман он ҳафт фариштаро дидам, ки пеши Худо меистоданд; ва ба онҳо ҳафт карнай дода шуд. Ва фариштаи дигаре омад ва назди қурбонгоҳ истода, маҷмари тиллоӣ дошт; ва ба ӯ бухури бисёр дода шуд, то онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоие, ки пеши тахт буд, пешкаш намояд. Ва дуди бухур, ки бо дуоҳои муқаддасон буд, аз дасти фаришта пеши Худо боло рафт. Ва фаришта маҷмарро гирифт ва онро аз оташи қурбонгоҳ пур карда, ба замин андохт; ва овозҳо, ва раъду барқҳо, ва барқҳо, ва заминларзае ба амал омад. Ваҳй 8:1–5.

Мо ба масъалаи фурӯрезии оташи муқаддас аз муқаддасгоҳи осмонӣ мурочиат мекунем, дар давоми таърихе ки Иёлотӣ Муттаҳида аз осмони якум оташи нопокро фурӯ хоҳад овард. Ваҳйи он чи ҳафт раъд дар боби даҳуми Ваҳй гуфтанд, мебоист то андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз мӯҳр карда шавад. Муҳлати имтиёз ҳамчунин ҳамчун дар остонаи баста шудан муаррифӣ мегардад, вақте ки муҳри ҳафтум кушода мешавад.

Ва ба ман мегӯяд: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро вақт наздик аст. Ҳар кӣ золим аст, бигзор боз золим бошад; ва ҳар кӣ нопок аст, бигзор боз нопок бошад; ва ҳар кӣ одил аст, бигзор боз одил бошад; ва ҳар кӣ муқаддас аст, бигзор боз муқаддас бошад». Ваҳй 22:10, 11.

Кушода шудани мӯҳри ҳафтум дар ҳоле сурат мегирад, ки ҳафт фаришта барои навохтани карнайҳо омода мешаванд.

Ва ҳафт фариштае ки ҳафт карнай доштанд, худро барои навохтан омода сохтанд. Ваҳй 8:6.

Вақте ки давраи имтиҳон поён меёбад, «ҳеҷ кас» «наметавонад ба маъбад дарояд», зеро шафоати Масеҳ барои гуноҳҳои одамон ба анҷом расидааст. Давраи имтиҳон поён ёфтааст, ва ба ҳафт фаришта амр дода мешавад, ки косаҳои ғазаби Худоро бирезанд.

Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва аз қудрати Ӯ пур аз дуд шуд; ва ҳеҷ кас натавонист ба маъбад дарояд, то даме ки ҳафт балои ҳафт фаришта ба анҷом расид. Ва овози баланде аз маъбад шунидам, ки ба он ҳафт фаришта мегуфт: «Биравед ва косаҳои ғазаби Худоро бар замин бирезед». Ваҳй 15:8; 16:1.

Ҳеҷ далеле вучуд надорад, ки он ҳафт фариштае, ки дар бобҳои нӯх то ёздаҳи Ваҳй ҳафт карнайро менавозанд, аз он ҳафт фариштае фарқ дошта бошанд, ки ҳафт вабои охирино мезанд. Баръакс, хусусиятҳои нубувватии доварихое, ки бо он ҳафт карнай ифода шудаанд, ба ҷойгоҳ ва таъсирҳои он ҳафт ҷоми ғазаби Худо дар боби шонздаҳ ҳамоҳанганд.

Ҳамчунин, ҳамчун пайванди боз ҳам мустақимтар, довариҳои карнайҳо бевосита «вабоҳо» номида мешаванд.

Ва боқимондаи одамон, ки аз ин балоҳо кушта нашуданд, аз аъмоли дастҳои худ тавба накарданд, то ки девҳоро ва бутҳои аз тилло, нуқра, мис, санг ва ҷӯб сохташударо напарастанд; бутҳое ки на дида метавонанд, на шунида, ва на роҳ раванд. Ваҳй 9:20.

Кушода шудани мӯҳри ҳафтум қасдан дар доираи наздик будани анҷоми замони имтиёз қарор дода шудааст. Мӯҳри ҳафтум шохиди дуҷумро ифода мекунад дар бораи он чи ки ҳафт раъд «гуфтанд», ки ба Юҳанно ва ҳамчунин ба Павлус манъ карда шуда буд, ки онро бинависанд.

Ва бо овози баланд нидо кард, чунон ки шер ғурриш мекунад; ва ҳангоме ки нидо кард, ҳафт раъд овозҳои худро бароварданд. Ва ҳангоме ки ҳафт раъд овозҳои худро бароварданд, ман наздик будам, ки бинависам; ва аз осмон овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: «Он чизҳое, ки ҳафт раъд баён карданд, муҳр кун, ва онҳоро нанавис». Ваҳй 10:3, 4.

Он чи аз ҷониби ҳафт раъд «гуфта шуда буд», мӯҳр зада шуд; ва дар боби бисту дуюм, он нубуввате ки дар китоби Ваҳй мӯҳр зада шуда буд, бояд кушода мешуд; ва чунон ки бо мӯҳри ҳафтум буд, он бояд андаке пеш аз баста шудани замони файз кушода мешуд.

Хоҳар Уайт нишон медиҳад, ки мӯҳр зада шудани он чи ҳафт раъд «гуфтанд», ҳамон амали Шери қабилаи Яҳудо буд, чунон ки Ё ба Дониёл фармуд, ки китоби худро то замони анҷом мӯҳр занад. Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ва дар Ваҳй Исо ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо муаррифӣ мешавад, вақте ки Ё китоберо, ки бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шуда буд, мекушояд; бинобар ин, ҳамин Шери қабилаи Яҳудо буд, ки ҳамчунин ба Дониёл амр фармуд, ки китоби худро то замони анҷом мӯҳр занад. Шери қабилаи Яҳудо Ҳамонест, ки Каломи Худро мӯҳр мезанад ва мекушояд, зеро Ё Калом аст.

«Пас аз он ки ин ҳафт раъд овозҳои худро ба садо бароварданд, ба Юҳанно ҳамон фармон дода мешавад, ки ба Дониёл дар бораи китоби хурд дода шуда буд: “Он чиро, ки ҳафт раъд гуфтаанд, мӯҳр зан.”» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Далелҳои дохилии китобҳои Дониёл ва Ваҳй нишон медиҳанд, ки кушода шудани мӯҳри ҳафтум шохиди дуҷум бар кушода шудани он чизест, ки ҳафт раъд баён карданд. Ҳам кушода шудани китоби Дониёл ва ҳам кушода шудани китобе, ки бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шуда буд, нишон медиҳанд, ки ҳақиқатҳое, ки ҳангоми кушода шудани як паёми нубувватӣ ошкор мегарданд, табиати тадриҷӣ доранд. Аз ҳамин сабаб китоби Дониёл онро ҳамчун афзоиши дониш муаррифӣ мекунад, ва китоби Ваҳй онро ҳамчун бардоштани як мӯҳр пас аз мӯҳри дигар тасвир менамояд.

Ин нурест, ки то ба рӯзи комил торафт дурахшонтар мегардад.

Аммо роҳи одилон мисли нури тобон аст, ки то рӯзи комил ҳарчи бештар равшанӣ медиҳад. Масалҳо 4:18.

Ҳангоме ки «ҳақиқат» кушода мешавад, он тадричист.

«Агар барои қавми қадимии Худо лозим буд, ки пайваста амалҳои ӯро нисбат ба онҳо — дар раҳм ва доварӣ, дар маслиҳат ва танбеҳ — ба хотир оранд, барои мо низ ба ҳамон андоза муҳим аст, ки ҳақиқатҳое, ки дар Каломи ӯ ба мо супурда шудаанд, мавриди андеша қарор диҳем, — ҳақиқатҳое ки, агар ба онҳо гӯш фаро дода шавад, моро ба ғурутанӣ, таслимшавӣ ва итоат ба Худо роҳнамоӣ хоҳанд кард. Мо бояд ба воситаи ҳақиқат муқаддас гардем. Каломи Худо барои ҳар даври замон ҳақиқатҳои махсус пешкаш мекунад. Муомилоти Худо бо қавми Худ дар гузашта бояд мавриди таваҷҷуҳи бодикқати мо қарор гирад. Мо бояд дарсҳои биомӯзем, ки онҳо барои таълим додани мо пешбинӣ шудаанд. Вале мо набояд ба онҳо қаноат карда, дар ҳамон ҷо биистем. Худо қавми Худро қадам ба қадам пеш мебарад. Ҳақиқат пешраванда аст. Ҷӯяндаи ҷиддӣ пайваста аз осмон нур хоҳад гирифт. “Ҳақиқат чист?” бояд ҳамеша пурсиши мо бошад». Signs of the Times, May 26, 1881.

Дар охири моҳи июли соли 2023 Ваҳйи Исои Масеҳ ба кушода шудан оғоз кард.

Чунон ки бо муҳри ҳафтум ва ҳамчунин бо гуфторҳои ҳафт раъд аст, Ваҳйи Исои Масеҳ андаке пеш аз басташи замони имтиҳон кушода мешавад. Он шӯҳидии саввуми ҳамон паёмро фароҳам меоварад, ки бо бардошта шудани муҳри ҳафтум ва ҳафт раъд ифода ёфтааст. Он се ифода дар китоби Ваҳй се шӯҳид мебошанд, ки якҷо шуда паёми Ваҳйи Исои Масеҳро таркиб медиҳанд. Кушода шудани ин се шӯҳид тадричист. Осори он низ тадриҷӣ мебошанд.

«Итоат ба қонуни Худо муқаддасшавӣ аст. Бисёранд касоне ки дар бораи ин кори дар ҷон ба амалоянда тасаввуроти нодуруст доранд, аммо Исо дуо кард, ки шогирдонаш ба василаи ростӣ муқаддас гарданд, ва афзуд: “Каломи Ту ростӣ аст” (Июҳанно 17:17). Муқаддасшавӣ кори яклаҳзаина нест, балки кори тадричист, ҳамон тавре ки итоат пайваста аст. То даме ки Шайтон озмоишҳои худро бар мо таҳмил мекунад, мубориза барои ғалаба бар нафс бояд боз ва боз бурда шавад; аммо ба воситаи итоат, ростӣ ҷонро муқаддас хоҳад гардонд. Онҳое ки ба ростӣ вафодоранд, ба воситаи сазовориҳои Масеҳ бар ҳар сустии ҳислат, ки онҳоро водор кардааст бо ҳар гуна шароити тағйирёбандаи зиндагӣ шакл гиранд, ғолиб хоҳанд омад». Faith and Works, 85.

Рушди тадриҷии фаҳмиши Ваҳйи Исои Масеҳ дар охири моҳи июли соли 2023 ба нашр оғоз кард. Раванди дарки ҳақиқатҳое, ки дар он вақт ба нашр оғоз карданд, чанде пас аз 18 июли соли 2020 оғоз ёфт.

Ҳақиқате, ки дар паёми кушода шудани муҳри ҳафтум муайян гардидааст, ба нишонгари Рӯйдоди Нидои Нимашаб муроҷиат мекунад. Нидои Нимашаб дар таърихи миллӣ рушди тадриҷии ҳақиқат буд, ва ин воқеиятро метавон бо баррасии таърихи кори Самуил Сноу нишон дод. Исо ҳаракати фариштаи сеюмро бо ҳаракати фариштаи якум тасвир мекунад, зеро ӯ ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир менамояд.

Ҳақиқатҳое, ки ба ҳам омада, паёми «Нидои Нисфишаб»-ро ташкил медиҳанд, дарки онанд, ки Худо кист, ва чӣ гуна ҳислати ӯ дар Каломи ӯ муаррифӣ шудааст. Ин ҳақиқатҳо

ҳамчунин тавсифи бисёр муфасссали ҷараёни таърихиро дар бар мегиранд, ки онҳое, ки дар ниҳоят паёми «Нидои Нисфишаб»-ро эълон хоҳанд кард, онро иҷро хоҳанд намуд. Таърихи пинҳонии ҳафт раъд ҳамон чизест, ки он ҷараёни таърихиро муайян месозад. Мухри ҳафтум қисми он ҷараёни муфасссали таърихист, аммо ваҳйи он ба он давраи вақт равона шудааст, ки ҳангоме оғоз меёбад, ки паёми «Нидои Нисфишаб» ба анҷом расонида мешавад, ва ҳамин тавр нишон медиҳад, ки муҳр задани яксаду чилу чор ҳазор кай ба амал меояд. Бартарафшавии тадриҷии муҳри ҳафтум замоне оғоз меёбад, ки паёми «Нидои Нисфишаб» ба таври комил рушд ёфта бошад, чунон ки ин бо ҷамъомади урдугоҳии Exeter дар тобистони соли 1844 тасвир шудааст. Ин мақолаҳо даъвати шахсии шуморо ифода мекунанд, то ба ҷамъомади урдугоҳии Exeter биёед.

Вақте ки мӯҳри ҳафтум кушода мешавад, оташ аз қурбонгоҳ ба замин андохта мешавад, ва «овозҳо, ва раъдҳо, ва барқҳо, ва зилзилае» ба амал меояд. «Овоз» рамзи карнай аст.

Бо тамоми овоз нидо намо, дарег мадор; овози худро мисли карнай баланд кун, ва ба қавми Ман гуноҳи исёни онҳоро, ва ба хонадони Яъқуб гуноҳони онҳоро нишон деҳ. Ишаъё 58:1.

Овози карнай паёмеро муайян месозад, ки аз довари наздикшаванда хушдор медиҳад. Ҳангоме ки Ишаъё ба қавми Худо амр мекунад, ки овози худро мисли карнай баланд бардоранд, онҳо бояд бо овози баланд «фарёд» зананд. Паёми Фарёди Нимашаб андаке пеш аз соати заминларзаи қонуни якшанбе кушода мешавад. Паёми Фарёди Нимашаб, ки андаке пеш аз қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда кушода мешавад, ҳамон паёмест, ки ба фарёди баланд вусъат меёбад. Вақте ки Ишаъё мегӯяд: «Бо овози баланд фарёд зан», ӯ ба ҳамбастагии фарёди баланди фариштаи сеюм ишора мекунад, ки он овози дувумест, ки ба паёми Фарёди Нимашаб ҳамроҳ мешавад. Паёми пурқуввати Фарёди Нимашаб хушдори карнайи ҳафтум аст, ки воҳи сеюм мебошад. Қавми Худо бояд дарк кунанд, ки вақте он паёми карнай садо дода мешавад, онҳо дар лаҳзаҳои ниҳонии замони имтиҳони худ қарор доранд. Бинобар ин, амри Ишаъё хушдорест барои омодагӣ ба анҷоми муҳлати имтиҳон, хушдоре, ки довари карнайи воҳи сеюми Ислом ба сабаби рад кардани шанбеи Худо наздик аст, ки ба Иёлотии Муттаҳида фурӯ хоҳад омад. Дар вақти қонуни якшанбе, Фарёди Нимашаб, ки нахустини ду «овоз» дар боби ҳажаҳуми Ваҳй аст, ба фарёди баланд вусъат меёбад, дар ҳоле ки дигар фарзандони Худо, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, даъват карда мешаванд, ки аз он берун оянд.

«Ҳақиқат барои ин замон, паёми фариштаи сеюм, бояд бо овози баланд эълон карда шавад», яъне бо қудрати рӯзафзун, ҳар қадар ки мо ба озмоиши бузургӣ ниҳой наздик мешавем. The 1888 Materials, 710.

«Афзоишёбии қудрат»-и «нидои баланд»-и фариштаи сеюм дар Сино он вақт намунавор зоҳир шуд, вақте ки Даҳ Аҳкомро ҳуди Яҳува эълон намуд. Карнай дар он воқеа ҳангоми он ки кӯҳ ба ларза омада, ба дуд мубаддал мегашт, қувваташ меафзуд. Тарс чунон бузург буд, ки ҳатто Мусо саҳт ба ларза омад. Он гоҳ қавм бо тарс «овоз»-ҳои худро баланд карда, хоҳиш намуданд, ки «овоз»-и Худо дигар садо надихад.

ва садои карнай ва овози суханон; ки шунавандагони он овоз илтимос карданд, ки дигар ба онҳо сухане гуфта нашавад; (зеро онҳо он чиро, ки амр шуда буд, тоқат карда наметавонистанд: «Ҳатто агар ҳайвоне ҳам ба кӯҳ даст расонад, вай сангсор хоҳад шуд, ё бо найза зада хоҳад шуд». Ва манзара чунон даҳшатнок буд, ки Мусо гуфт: «Ман бағоят метарсам ва меларзам».) Ибриён 12:19–21.

«овоз»-е, ки «онон» «шунда буданд», «овоз»-и паёми ҳушдордиҳандаи фариштаи сеюмро ифода мекунад. Дар изтироби даҳшатнок онҳо бо «овоз»-ҳои худ посух доданд. Овозҳо дар қонуни якшанбе инчунин бо бокирагони аблаҳ, ки равшан металабанд, ифода мешаванд, ва овозҳои бокирагони хирадманд ба онҳо меғоянд, ки рафта, барои худ бихаранд. Дар анҷоми муҳлати имтиҳони инсон, «овоз»-ҳои онҳое, ки дарк мекунанд, ки ҳалок шудаанд, чунон ки бокирагони аблаҳи адвентист дар қонуни якшанбе, фарёд мезананд, то ки сангҳо ва кӯҳҳо бар онҳо фуру афтанд. Қонуни якшанбе бо додани шариат дар Кӯҳи Сино намуна шудааст.

«Дар он зухуроти аҷоибӣ қудрати илоҳӣ дар он мавқеи пурҳайбат,—садоҳои асроромези карнай, ки ҳарчи бештар баландтар ва даҳшатноктар мегаштанд, ғурриши раъд, ки аз ҳар нишебу доманаи кӯҳ танин меандоخت, дурахши барқ, ки қуллаҳои саҳт ва бошукӯхро равшан мекард, ва бар фарози Сино, дар миёни абр, ва тӯфон, ва зулмоти ғализ, ҷалоли Худо ҳамчун оташи фурубаранда,—дар назди ин нишонаҳои ҳузури Яҳува, дилҳои Исроил аз тарс суст гардид, ва тамоми ҷамоат «аз дур истод». Ҳатто Мусо нидо кард: «Ман бисёр метарсам ва меларзам». Сипас, болотар аз унсурҳои ба ҳам даргирифта, овози Яҳува шунда шуд, ки даҳ аҳкоми шариати Худо баён мекард.»

«Чун оинаи бузурги Худо ҳолати ҳақиқии қавми Исроилро барояшон ошкор сохт, ҷонҳои онҳо аз даҳшат фаро гирифта шуданд. Қудрати ҳайбатноки суханони Худо ба назари онҳо аз он чи ҷисмҳои ларзони онҳо метавонистанд таҳаммул кунанд, бештар менамуд. Онҳо аз Мусо илтимос карданд: “Ту бо мо сухан бигӯй, ва мо хоҳем шунид; аммо бигзор Худо бо мо сухан нагӯяд, мабодо бимирем.” Вақте ки меъёри бузурги адли Худо пеши рӯи онҳо гузошта шуд, онҳо, чунон ки ҳеҷ гоҳ пеш аз он дарк накарда буданд, табиати нафратангези гуноҳ ва айби худӣ хешро дар назари Худои поқ мукаддас дарёфтанд». Signs of the Times, March 3, 1881.

Ҳангоме ки оташ аз қурбонгоҳ бар замин афканда мешавад, «овозҳо, раъдҳо, барқҳо ва зилзилае» ба вучуд меоянд. «Раъдҳо ва барқҳо» рамзҳои доварҳои Худо мебошанд. Дар вақти қонуни якшанбе, Иёлотӣ Муттаҳида «ҷоми шарорати» худро ба пуррагӣ лабрез хоҳад кард, ва «иртидоди миллий, аз паи худ ҳалокати миллий хоҳад овард». «Ҷоми шарорат» дар насли чорум пур мешавад, зеро ҳар ду шоҳи ҳайвони заминӣ тавассути чор насл дар исёни рӯ ба афзоиш пеш мераванд. Қонуни якшанбе нишоне аст, ки дар он доварҳои Худо, ки бо «раъдҳо ва барқҳо» ифода шудаанд, нозил мегарданд, ва онҳо бар насли чорум нозил карда мешаванд.

«Дар бораи амӯриён Худованд гуфта буд: “Дар насли чорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад, зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз пур нашудааст.” Гарчанде ки ин халқ ба сабаби бутпарастӣ ва фосидии худ намоён буд, ҳанӯз ҷоми гуноҳи худро пур накарда буд, ва Худо барои нобудии комили он амр наметод. Мардум мебоист қудрати илоҳиро ба

таври ошкоро зоҳиршуда бубинанд, то ки барои онҳо ҳеч узре боқӣ намонад. Офаридгори раҳмдил омода буд, ки то насли чорум ба гуноҳи онҳо таҳаммул намояд. Сипас, агар ҳеч тағйире ба сӯи беҳбудӣ дида намешуд, доварихои Ё бар онҳо фурӯ меомаданд.»

«Бо дақиқии беҳато Он Ки Беинтиҳост, ҳанӯз ҳам бо ҳамаи халқҳо ҳисобе нигоҳ медорад. Дар ҳоле ки раҳмати Ё бо даъватҳо ба тавба пешниҳод мегардад, ин ҳисоб боз хоҳад монд; аммо вақте ки рақамҳо ба андозаи муайяне, ки Худо муқаррар кардааст, бирасанд, хизмати ғазаби Ё оғоз меёбад. Ҳисоб баста мешавад. Сабри илоҳӣ поён меёбад. Дигар ба ғоидаи онҳо илтиҷои раҳмате нахоҳад буд». Testimonies, volume 5, 208.

Хоҳар Уайт доварихоеро, ки аз қонуни рӯзи якшанбе оғоз меёбанд, «доварихои ҳалокатбори Худо» меномад. Ё таълим медиҳад, ки барои адвентистони нодони Лоудикия, ки имконият доштанд барои бухрон дар нимаҷаб омода шаванд, вале аз ин қор сарпечӣ карданд, дигар дер шудааст. Он вақти доварихои ҳалокатбор барои бокираҳои нодон, барои онҳое ки ҳанӯз ҳақиқатро нашунида буданд, «вақти марҳамат» аст.

«Эй кош, мардум замони тафакқуди худро мешинохтанд! Бисёранд онҳое, ки ҳанӯз ҳақиқати имтиҳонкунандаи барои ин замонро нашунидаанд. Бисёранд онҳое, ки Рӯҳи Худо бо онҳо мубориза мебарад. Замони доварихои харобкунандаи Худо замони раҳмат барои онҳост, ки фурсате барои омӯхтани он чи ҳақиқат аст, надоштаанд. Худованд бо меҳрубонӣ ба онҳо хоҳад нигарист. Дили пур аз раҳмати Ё ба ҳаяҷон меояд; дасти Ё ҳанӯз барои наҷот додан дароз аст, дар ҳоле ки дар барои онҳое баста мешавад, ки нахостанд дохил шаванд». Шаҳодатҳо, ҷилди 9, 97.

Ҳангоме ки мӯҳри ҳафтум кушода мешавад, «овозҳо, ва раъдҳо, ва барқҳо, ва зилзилае» ба вучуд меояд. «Соат»-е ки дар он «зилзила»-и Ваҳйи ёздаҳум нахустин бор иҷро гардид, Инқилоби Фаронса буд; ва иҷрошавии комили он «соат» — «ларзиш»-и ҳайвони «замин» аст, дар қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ фарорасанда. Маҳз дар ҳамон «соат» мӯҳри ҳафтум ба таври комил кушода мешавад. Салиб рамзи қонуни рӯзи якшанбе аст, ва ҳангоми салиб зилзилаи бузурге ба амал омад.

Исо, чун боз бо овози баланд нидо кард, рӯҳи Худо супурд. Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён ба ду пора шикӯфта шуд; ва замин ба ларза омад, ва сангҳо шикӯфта шуданд. Матто 25:51.

Дар салиб салтанати шайтонӣ сарнагун карда шуд, чунон ки он дар вақти қонуни рӯзи якшанбе низ сарнагун хоҳад шуд.

«Масеҳ чонашро таслим накард, то даме ки қореро, ки барои анҷом додани он омада буд, ба анҷом расонд; ва бо нафаси вопасини Худ нидо кард: “Иҷро шуд”. Юҳанно 19:30. Ҷанг бурда шуда буд. Дасти ростии Ё ва бозуи муқаддаси Ё барои Ё зафарро ба даст оварда буданд. Ё, ҳамчун Ғолиб, парчами Худо бар қуллаҳои абадӣ барафрохт. Оё дар миёни фариштагон шодӣ набуд? Тамоми осмон аз пирӯзии Наҷотдиҳанда тантана мекард. Шайтон шикаст хӯрд ва медонист, ки подшоҳии ӯ аз даст рафтааст». Орзуи

асрҳо, 758.

Зилзилаи салиб таҷассуме аз «ҳақиқат» аст, ки Алфа ва Омега мебошад. «Ҳақиқат» ибтидо, миёна ва анҷом аст; он калимаи ибронӣ аст, ки бо ба ҳам овардани ҳарфи аввал, сздаҳум ва охирини алифбои ибронӣ сохта шудааст. Вақте ки Масеҳ вафот кард, зилзилае рӯй дод, ва сипас ҳангоми эҳёи Ў боз зилзилаи дигаре ба амал омад. Дар салиб аввал зилзилае буд, баъд қабр, ва сипас зилзила ҳангоми эҳёи Ў. Дар ҳар ду зилзила қабрҳо кушода шуданд.

«Вақте ки Исо, дар ҳоле ки бар салиб овезон буд, нидо кард: “Иҷро шуд”, сангҳо шикафта шуданд, замин ба ларза омад, ва баъзе аз қабрҳо кушода шуданд. Вақте ки Ў ҳамчун Ғолиб бар марг ва қабр бархост, дар ҳоле ки замин меларзид ва ҷалоли осмон гирди он макони муқаддас медурахшид, бисёре аз мурдагони одил, ки ба даъвати Ў итоат карданд, ҳамчун шохидон берун омаданд, то гувоҳӣ диҳанд, ки Ў эҳё шудааст. Он муқаддасони барангехташуда ва мутабаррак ҷалолёфта берун омаданд. Онҳо баргузидагон ва муқаддасони ҳар даври замон буданд, аз офариниш сар карда то ҳатто ба рӯзҳои Масеҳ. Ҳамин тавр, дар ҳоле ки роҳбарони яҳудӣ мекӯшиданд, ки ҳақиқати эҳёи Масеҳро пинҳондоранд, Худо ихтиёр кард, ки гурӯҳе аз қабрҳояшон барорад, то шаҳодат диҳанд, ки Исо эҳё шудааст, ва ҷалоли Ўро эълон намоянд». Early Writings, 184.

Дар зилзилаи аввал қабрҳо кушода шуданд, ва дар зилзилаи охирин қабри Масеҳ кушода шуд. Дар Ваҳй боби ёздаҳ, он ду шохид дар ҳамон соате ки зилзила рӯй медиҳад, аз қабрҳои худ берун меоянд. Зилзила қонуни якшанбе мебошад, ки бо салиб рамзгузорӣ шудааст. Бинобар ин, дар соати қонуни якшанбе ду эҳё бояд бошад. Аввалин таваллуди саду чилу чор ҳазореро, ки пеш аз он ки зан дардҳои зоиш кашад, воқеъ мегардад, намояндагӣ мекунад; дувумӣ дар ҳангоми дардҳои зоиши ӯ ба амал меояд. Зани Ваҳй боби дувоздаҳ аввал кӯдаки нарро, ки бояд бар халқҳо бо асои оҳанин ҳукмронӣ кунад, бе ҳеч дардҳои зоиш таваллуд мекунад. Сипас, дар қонуни якшанбе, дардҳои зоиши ӯ оғоз меёбанд ва ӯ кӯдаки дувумро ба дунё меоварад. Аввал ӯ Илёсро таваллуд мекунад, ва дар охир ӯ Мӯсоро таваллуд мекунад. Қонуни якшанбе соати эҳёи дугоникҳои Ваҳй боби ҳафт мебошад.

Вақте ки мӯҳри ҳафтум дар қонуни рӯзи якшанбе комилан кушода мешавад, дар осмон ба муддати ним соат хомӯшӣ мешавад.

«Аммо Худо бо Писари Худ азоб кашид. Фариштагон агониёи Начотдиҳандаро мушоҳида мекарданд. Онҳо Худованди худро диданд, ки аз ҷониби легионҳои қувваҳои шайтонӣ ихота гардида буд, ва табиати Ў зери вазни ваҳшате ларзонанда ва асроромез фишор мекашид. Дар осмон хомӯшӣ ҳукмфармо буд. Ягон ҷанге навохта намешуд. Агар инсонҳои фони метавонистанд ҳайрати лашкари фариштагонро бубинанд, ҳангоме ки онҳо дар андӯҳи хомӯш менигаристанд, ки Падар шуоъҳои нур, муҳаббат ва ҷалоли Худро аз Писари маҳбуи Худ ҷудо месозад, онҳо беҳтар мефаҳмиданд, ки гуноҳ дар назари Ў то чӣ андоза нафратангез аст». The Desire of Ages, 693.

Нимаи аввали соати зилзила таваллуди аввалин ё эҳёи ду шохидро ифода мекунад. Дар он ним соат, ду шохид мӯҳр зада мешаванд. Онҳо бояд пеш аз қонуни якшанбе мӯҳр зада шаванд, зеро онҳо аломате мебошанд, ки кӯдаки дигарро дар давоми ним соати боқимонда

аз қабр фаро меҳонад. Кӯдаки дуҷум танҳо ба воситаи дидани мардон ва заноне, ки мӯҳри Худоро доранд, дар миёни азобҳои бухрони қонуни якшанбе метавонад ба ҳаёт оварда шавад.

«Кори Рӯхулқудс ин аст, ки ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи адолат ва дар бораи доварӣ мутмаин созад. Ба ҷаҳон танҳо он гоҳ метавон ҳушдор дод, ки он касонеро бинад, ки ба ҳақиқат имон меоваранд, ба воситаи ҳақиқат муқаддас гардонида шудаанд, бар асоси усулҳои воло ва муқаддас амал мекунанд ва ба маънои олӣ ва баланд ҳатти тафриқаро миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд, ва онҳое, ки онҳоро зерӣ пои худ поймол мекунанд, нишон медиҳанд. Муқаддасгардонии Рӯх фарқияти байни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати қалбакиро нигоҳ медоранд, ошкор месозад. Вақте ки озмоиш фаро расад, ба таври равшан нишон дода хоҳад шуд, ки аломати ҳайвон чист. Он риояи рӯзи якшанбе аст. Онҳое ки, пас аз шунидани ҳақиқат, ҳамчунон ин рӯзро муқаддас мешуморанд, имзои марди гуноҳро бар худ доранд, ки гумон дошт вақтҳо ва шариатро дигаргун созад». Bible Training School, December 1, 1903.

Нахустзодагони зан он яксаду чилу чор ҳазор мебошанд, ки дар китоби Ваҳй ҳамчун наҷбарҳои муайян шудаанд. Онҳо он нишонаро намоёндагӣ мекунанд, ки рамаи дигар бояд дар бухрон ва низои ҷанги қонуни якшанбе бишносад. Он нишонаи рӯзи шанбе аст, ки яксаду чилу чор ҳазор онро дар замоне барпо медоранд, ки ҷунин кардан ғайриқонуний аст. Хоҳар Уайт парчами онҳоро «парчами ба хун оғуштаи Шохзода Имонуил» меномад.

«Дар рӯё ман ду лашкарро дар ҷангу бархӯрди дахшатнок дидам. Як лашкарро парчамҳое роҳбарӣ мекарданд, ки нишонаҳои ин ҷаҳонро доштанд; лашкари дигарро парчами хунолуди Шохзода Имонуэл роҳбарӣ менамуд. Парчам пас аз парчам дар хок кашола монда мешуд, зеро даста пас аз даста аз лашкари Худованд ба душман мепайваست, ва қabila пас аз қabila аз сафҳои душман бо қавми Худои нигоҳдорандаи аҳком муттаҳид мегардид. Фариштае, ки дар миёни осмон парвоз мекард, парчами Имонуэлро ба дасти бисёриҳо месупурд, дар ҳоле ки фармондеҳи пуриктидоре бо овози баланд нидо мекард: “Ба саф дароед. Бигзор ҳар кӣ ба аҳкоми Худо ва шаходати Масеҳ содиқ аст, акнун ҷойи худро бигирад. Аз миёни онҳо берун оед, ва ҷудо бошед, ва ба чизи нопок даст нарасонед, ва Ман шуморо қабул хоҳам кард, ва барои шумо Падар хоҳам буд, ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд. Ҳар кӣ хоҳад, бигзор ба ёрии Худованд барояд, ба ёрии Худованд бар зидди зӯроварон.”» Testimonies, volume 8, 41.

Парчами оғуштаи хун он чизест, ки рамаи дигари Худо бояд дар замони бухрони қонуни якшанбе бубинад. Парчам нури болоравандаест, ки аз ҷониби яксаду чилу чор ҳазор бардошта мешавад. Он парчам сурхранг аст, зеро он парчами оғуштаи хун аст. Он парчам дар ҷанги Ерихӯ пешнамоӣ шуда буд, вақте ки Раҳоб ҷосусонро пазируфт ва ҳифз намуд, ва сипас итоати худро ба лашкари Ехушаъ эътироф карда, аз тирезаи худ риштаи аргувонӣ овехт. Раҳоб намоёндаи фарзандони нахустзодаи дуҷуми Худост дар бухрони қонуни якшанбе, ки аломати аргувониро мебинанд ва мепазиранд ва ба итоати лашкари Ехушаъ медароянд. Риштаи аргувоние, ки Раҳоб истифода бурд, барои лашкари Ехушаъ нишонае буд, то хонадони Раҳобро нобуд насозанд.

Роҳоб онҳоро ифода мекунад, ки ҳанӯз дар Бобил ҳангоми бухрони қонуни якшанбе қарор доранд, ва лашкари Ғушаъ нахустзодагонро аз миёни яксаду чилу чаҳор ҳазор ифода мекунад. Риштаи арғувонӣ рамзи шанбеи Худост. Риштаи арғувонӣ фармони ҷосусон ба Роҳоб буд, ки агар ӯ меҳост ғимояи Худоро ба даст оварад, бояд ба он итоат мекард.

Инак, чун ба замин дароем, ин ресмони риштаи қирмизиро бар он тиреза, ки моро аз он фуруд овардӣ, бибанд; ва падари худ, модари худ, бародарони худ ва тамоми аҳли хонаи падари худро назди худ, ба хонаат, ҷамъ овар. Ғушаъ 2:8.

Аломате, ки онҳое, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, бояд бубинанд, бо риштаи қирмизӣ ифода шудааст, ки он шанбе аст, вале ҳамчунин фарқияти байни ду дугоникро муайян мекунад. Дугоники нахустзода яксаду чилу чор ҳазор аст, зеро онҳо байрақи бо хун оғуштаи Шохзода Имонуйро дар дастҳои худ доранд.

Ба Ӯ барои халқҳо парчае барафрозад, ва рондашудагони Исроилро ҷамъ оварад, ва парокандагони Яхудоро аз чор канори замин гирд оварад. Ҳамчунин ҳасади Эфроим дур хоҳад шуд, ва душманони Яхудо нест карда хоҳанд шуд: Эфроим ба Яхудо ҳасад нахоҳад бурд, ва Яхудо Эфроимро озор нахоҳад дод. Аммо онҳо бар китфҳои ғалиштиён ба сӯи ғарб фуру хоҳанд омад; яқоя аҳли шарқро тороч хоҳанд кард; дасти худро бар Адӯм ва Мӯоб хоҳанд гузошт; ва бани-Аммон ба онҳо итоат хоҳанд кард. Ишаъ 11:12–14.

Дугоники нахустзод дорои нишони арғувонӣ аст, ки ҳамон риштаи арғувонист, ки нахустзодаро муайян мекунад. Дугоники нахустзод Зораҳ аст, ва дувумин таваллудшуда Форес мебошад.

Ба ҳангоме ки вақти зодани ӯ расид, инак, дугоникҳо дар батни ӯ буданд. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун ӯ мезоид, яке аз онҳо дасти худро берун овард; ва момодоя онро гирифта, бар дасти ӯ риштаи арғувонӣ бааст ва гуфт: «Ин аввал берун омад». Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме ӯ дасти худро пас кашид, инак, бародараш берун омад; ва ӯ гуфт: «Чӣ гуна ту раҳна карда берун омадӣ? Ин раҳна бар туст». Бинобар ин номи ӯ Форас ниҳода шуд. Ва баъд аз он бародараш берун омад, ки риштаи арғувонӣ бар дасти ӯ буд; ва номи ӯ Зораҳ ниҳода шуд. Ҳастӣ 38:27–30.

Зораҳ маънои нури тулӯқунанда дорад, ва Форас маънои раҳна карданро дорад. Вақте ки дугоник Форас нури тулӯқунандаи аломати риштаи арғувониро бар дасти бародари дугоникаш Зораҳ мебинад, ӯ «раҳна мекунад», ё аз Бобил берун меояд. Шинохтани Зораҳ нури тулӯқунандаи риштаи арғувониро итоати дугоники дерзодро ба дугоники нахустзода муайян месозад.

Ба аз шарқ, ва аз ғарб, ва аз шимол, ва аз ҷануб хоҳанд омад, ва дар Малакути Худо хоҳанд нишаст. Ва инак, охириное ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд, ва аввалиное ҳастанд, ки охирин хоҳанд шуд. Луқа 13:29, 30.

Таърихи пинҳонии ҳафт раъд се аломати роҳро муайян мекунад. Аломати роҳи аввал ва охирин ноумедиҳо мебошанд. Давраи байни ноумедии аввал ва паёми Нидои Нисфишаб

давраи таъхир аст. Аз Нидои Нисфишаб, ки аломати роҳи дуюм аст, давраи вақт замони мӯҳргузорист. Даврае, ки замони мӯҳргузорист, бо ноумедии охирин ба поён мерасад.

Таърихи ниҳонии ҳафт раъд се аломати роҳро муайян мекунад. Аломати якум ва охирини роҳ кушода шудани қабрҳо ҳангоми заминларза мебошанд. Давраи байни кушода шудани қабри аввал ва паёми Нидои Нисфи Шаб вақти таъхир аст. Аз Нидои Нисфи Шаб, ки аломати дуюми роҳ аст, давраи вақт вақти мӯҳргузорӣ мебошад. Даврае, ки вақти мӯҳргузорист, бо кушода шудани қабри охирин ба анҷом мерасад.

Ин ду шоҳиди се қадами таърихи ниҳонии ҳафт раъд ҳамчунин ба воситаи марг ва эҳёи Масеҳ шаҳодат дода мешаванд. Аввалин кушодашавии қабр бо таъмиди Масеҳ ба қабри обӣ рамзӣ гардонида шуда буд, қабри охирин салиб буд. Дар миёни таъмиди Масеҳ ва салиб, Масеҳ паёми Худро эълон кард, ки он нидои нимашабро таҷассум менамуд. Ё он эълонро дар давоми як ҳазору дусаду шаст рӯз ба анҷом расонд. Пас аз салиб, дар шахси шогирдони Худ, паёми нидои нимашаб барои як ҳазору дусаду шаст рӯз такрор карда шуд, то ба марги Истефанус.

Ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳ қудрат ёфтанд, то паёми Нидои Нимашабро ба муддати ҳазору дусаду шаст рӯз эълон намоянд. Сипас онҳо кушта шуданд ва ба муддати ҳазору дусаду шаст рӯз дар кӯчаҳо ҳобонда шуданд, то он гоҳ ки дубора зинда гардонида шуда, қувватманд карда шуданд.

Мо ин ҳақиқатҳоро дар мақолаи навбатӣ идома дода, баррасӣ хоҳем кард.

«Агар табдили ҳақиқии ҷон ба сӯи Худо набошад; агар нафаси ҳаётбахши Худо ҷонро ба ҳаёти рӯҳонӣ зинда нагардонад; агар эътирофкунандагони ҳақиқат аз ҷониби усули аз осмон тавлидёфта ба амал оварда нашаванд, онҳо аз тухми фасоднопазире, ки зинда аст ва то абад боқӣ мемонад, таваллуд наёфтаанд. Агар онҳо ба адолати Масеҳ ҳамчун ягона амнияти худ таваккул накунанд; агар онҳо хислати Ёро пайравӣ накунанд ва дар рӯҳи Ё меҳнат наварзанд, онҳо бараҳнаанд, онҳо либоси адолати Ёро ба бар надоранд.

Мурдагонро бисёр вақт ҳамчун зиндагон вонамуд месозанд; зеро онҳое ки он чиро, ки наҷот меноманд, мувофиқи андешаҳои худ ба ҷо меоранд, Худоро дар худ надоранд, то ки мувофиқи иродаи неки Ё хоҳиш кунанд ва амал намоянд.»

«Ин синф ба таври возеҳ бо водии устухонҳои хушке, ки Ҳизкиёл дар рӯё дид, ифода ёфтааст». Review and Herald, January 17, 1893.